

Verdi, baade set som Penge paa Aaanemarkedet og overfor Vareomsætninger, vil være forbundet med meget stor Fare for os at vente, ja det vilde være næsten uforsvarligt af os at vente et eneste Dieblif længere, end vi ere nødte til. Jeg gjentager, at jeg i sin Tid har tilraadet at vente med at tage Beslutning, men da Spørgsmaalet kom for sidste Sommer, kunde jeg ikke et Dieblif nære Tvivl om, at nu var Tiden kommen, da vi maatte tage den Beslutning at gaa over til Guld. Det ærede Medlem var ogsaa, saavidt jeg kunde opfatte hans Foredrag, mindre tilbøielig til at negte, at vi skulde gaa over til Guld, men derimod, som vi ogsaa hørte fra andre Sider, mindre tilbøielig til at gaa ind paa, at vi ogsaa skulde forandre vor Inddeling af Mønter, i alt Fald saa længe vi ikke vidste, hvorledes begge Representationer i de andre Riger vilde stille sig til den nye Møntfod. Jeg kan imidlertid ikke negte, at det navnlig her forbausede mig, at det ærede Medlem efter hans Anskuelse kunde være i nogen Tvivl. Hvad er det Fortrinlige ved det, der her foreligger os? Det er i det Mindste i mine Dine noget af det Bedst derved, at vi foruden det, at vi gaa over til Guld, faae Udset til en Møntenhed med de to andre skandinaviske Lande. Atter her er der jo et Forhold, der er af stor Betydning netop for hele den mindre Handel i Provinserne, der paa flere Punkter er saa levende med vore Nabolande, og da Handelen og Skibsarten paa saa mange Maader gribe ind i de andre Samfundsforhold, er det ogsaa af stor Betydning for Befolkningen i det Hele. Det ærede Medlem hører ligesom jeg til dem, der kaldes politiske Skandinaver, og her er ganske vist et Forhold, som ganske vist ikke blot interesserer den politiske Skandinavisme, men, saavidt jeg kan fatte, er det ikke blot de Personer, der give sig af med politisk Skandinavisme, der for Dieblifket ikke ligger for og ikke har praktisk Betydning, som frembræve, at de med Glæde gribe enhver Leilighed til anden materiel Tilnærmelse til de tvende Riger, som vi paa mange Maader maa erkjende, at vi maa ønske at knytte os til. Skulde saa det ærede Medlem og jeg af særlige Hensyn som det, at der kan herske nogen Tvivl i Norge, modsætte os eller i alt Fald være mindre tilbøielige til at gaa ind paa en saadan Enhed, som her er foreslaaet? De Herrer maa ikke tro, at jeg er mit Bedkommende betragter de Forslag, der her er gjorte os, som noget særdeles Udmerket eller Noget, jeg i enhver Henseende vilde have anbefalet, hvis det stod os frit for at tage vor Beslutning. Der er Enkeltheder deri, som jeg meget maa beklage ere blevne Resultatet, og navnlig finder jeg, hvad ogsaa har været undertastet Tvivl i Kommissionen, at Sølvstillemonnten er altfor værdifuld efter det foreliggende Forslag. Jeg kunde gjøre mange andre mere vidtgaende Betragtninger gjældende imod det, der foreligger;

men det kunde ikke falde mig ind, at man her skulde tage Hensyn til disse Betragtninger; det Vigtigste og det, som er af gjennemgribende Betydning, er, at vi komme til Fællesskab. For det Første kommer det overfor den store Verden an paa, at vi gaa over til Guld, men dernæst gjælder det om, at vi komme til den Møntenhed, som foreslaas i det Forslag, der foreligger fra de Besultnaegtigede for de tre Riger. Ogsaa det vil afværge en Mængde Tab, som nu daglig finder Sted, i Børskurs og for Rejsende. Jeg har set danske Slagtere, der ere reiste op i Sverrig for at gjøre Indkjøb, gaa paa Jernbanerne og slæbe store Koffer med Sølvpenge med sig, fordi den menige Mand i Sverrig nu en Gang har faaet den Vane at tage imod de danske Sølvpenge lige med svenske Penge; men derimod er der en daarlig Kurs paa andre danske Penge, saa at danske Handlende ikke kunne staa sig ved at tage Sedler med sig paa saadanne Reiser. Andre Rejsende, der ikke saaledes kunne slæbe Sølvpenge med sig, lide betydelige Tab ved Kurser, og Kursfluktuationerne ere særlig til Ulempe og Tab for det store Publikum. Der er vel Nogle, der have Fortjeneste derved — til Gjengjæld ganske vist ogsaa Uleilighed — det er Børslererne og Bankiererne, igjennem hvilke disse Forhold udbydes, hvorimod det store Publikum og det store Antal af Navningsdrivende, som have Forbindelser med Nabolandene, lide de store Tab. Naar man har villet lægge særlig Vægt paa, at vi skulde afvente, om Norge vil gaa med, saa vil jeg dertil sige, at jeg heller ikke tillægger dette Hensyn nogen særdeles Vægt; jeg ønsker meget, at Norge vil gaa med, men hvor Enhed er af den væsentligste og største Betydning, er ligeover for Sverrig, thi det er med dette Land, at de største og betydeligste Omsætninger ikke blot for Kjøbenhavn, men for en meget stor Del af Landet, uafslædelig foregaa. Jeg kan saaledes ikke Andet end anbefale det høie Thing uden Betænkning at tage ikke blot Guldsmøntfoden, men tillige den Enhed i Mønt, som her er foreslaaet, med de to andre Riger. Jeg stillede selv paa den national-økonomiske Kongres Forslag om at nedsætte den fælles Kommission, som derefter blev nedsat, og jeg stillede først dette Forslag, efter at det var blevet aldeles tydeligt, at der ikke paa nogen anden Maade, som man kunde tænke sig, kunde blive tilveiebragt Enhed, at der ikke kunde opnaas Enighed om noget af de tre Systemer, der foreslaas. Det var ikke den fjerneste Udset til, at Anskuelserne kunde mødes, og naar det nu er lykkedes Kommissionen, trods de store Banstigeligheder, der sikkert have frembudt sig fra forskellige Sider, at komme til et Resultat, og det et Resultat — deri skal jeg give det ærede Medlem Ret — der i det Væsentligste fyldestgjør de Krav, som vi fornuftigvis maatte stille, og som af rent praktiske Hensyn maatte stilles fra dansk Side, saa kan jeg ikke Andet end anbefale med